

[Lilli Gyldenkilde]

dagen, så jeg mener, man har fået orientering. Men det siger sig selv, at når man har orienteret og man får en tilbagemelding om, at man er ikke enig i den tekst, der står, så er det klart, at de parter, der er enige om dét, der står, føjer det til.

Jeg synes bestemt ikke, det er noget at ærgre sig over, at vi er kommet så vidt, at vi laver betænkning sammen, så langt vi er enige, og så giver mindretalsindstillinger om det, vi er uenige om. Det synes jeg da er en god måde. Jeg vil beklage meget, hvis vi, nu hvor vi har fundet en god metode at gøre det på, skal, om jeg så må sige, blive lidt uenige, sådan at de, der har sær-synspunkter, bebrejdes, når de skriver dem. Jeg vil opfordre til, at det ikke bliver sådan fremover. Vi er klar over, at vi ikke alle sammen er helt enige om, at der skal gøres noget ved det her.

Jeg vil ikke snakke mere om den sag, men blot sige, at normalt, når vi har disse sager på dagsordenen, står vi og holder store taler om kvindernes ligeberettigelse, men det, vi her taler om, er, at mændene faktisk ikke er ligeberettigede. Her har vi en lov, som giver barselorlov til mænd, såfremt de har en kone, der arbejder. Hvis de har en kone, der ikke arbejder og går derhjemme – som f.eks. Kristeligt Folkeparti er tilhænger af, i hvert fald i barnets første leveår, så vidt jeg har forstået det – så får den pågældende mand ikke muligheden for i det parforhold at være hjemme og passe barnet.

Barselorlov er stadig væk knyttet næsten udelukkende til kvinden. Det har sine naturlige årsager i det første forløb, naturligvis, da det er kvinden, der føder barnet. Men i det efterfølgende forløb, hvor vi meget gerne skulle nå frem til, at mændene bruger deres mulighed for barselorlov, har vi altså med lovgivningen, som den nu ser ud, ikke sikret, at der er ligestilling mellem mændene. Det er en lov, der gør det, om mændene kan få barselorlov, afhængigt af, om de har giftet sig med den rigtige kvinde. Det kan vi naturligvis ikke have. Det er vi nødt til at ændre.

Jeg må sige, mine forventninger til mænds optagethed af sager som denne er ikke store, og derfor har jeg naturligvis ikke i udvalgsarbejdet forventet mange deputationer fra mænd, som kom og ønskede at gøre os opmærksom på dette problem. Men når vi nu stilfærdigt gør mændene opmærksom på, at vi har fået en lov, der giver dem nogle rettigheder, alt efter hvem de

nu tilfældigvis har giftet sig med, synes jeg, tiden er inde til at sige til mændene: Nu må I altså vågne op, I kan ikke forlange, at vi kvinder skal lave alt, hvad der har med ligestilling at gøre! Her er en uligestilling, som mændene bliver nødt til at være vågne over for, og jeg ser hen til, at Kristeligt Folkeparti bliver det første parti, som forstår, hvad dette egentlig handler om.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Når en bred kreds af partier med et overvældende flertal bag sig efter grundige drøftelser er blevet enig om et udkast til et betækningsbidrag, som imødekommer parternes ønsker, således som de er fremført indtil det tidspunkt, er det vel ikke unaturligt, at man som – havde jeg nær sagt – forligspart tror og forventer, at det er det, der står til troende, når selve betænkningen skal afgives. Når der så på selve betækningsafgivelsestidspunktet kommer et helt nyt forhold ind, som overhovedet ikke vedrører lovgivningsområdet, og som overhovedet ikke er blevet nævnt på noget tidligere tidspunkt, er det vel ikke underligt, at man finder fremgangsmåden temmelig ejendommelig, og at man får den opfattelse, at Socialdemokratiet overhovedet ikke har ønsket den brede enighed om dette tekniske lovforslag.

Sagen er, at det tema, som fru Lilli Gyldenkilde lagde så stor vægt på, overhovedet ikke kommer ind i denne lovgivning, der overhovedet ikke handler om det; det er sygedagpenge-loven, man skal have fat i, og det er en ganske anden sag. Jeg synes, det er ærgerligt, at man på den måde forsøger at snigløbe os andre.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg synes, fru Pia Christmas-Møller skulle hidse sig ned. Jeg tror ikke, det er sundt at hidse sig så voldsomt op og slet ikke uden grund. Der har hverken fra fru Lilli Gyldenkildes eller fra min side været udtrykt noget som helst ønske om snigløb i forbindelse med de drøftelser, der har været i Arbejdsmarkedsudvalget, og det forsværgede jeg faktisk også, da vi afgav betænkningen. Men vi har ikke – og det har fru Pia Christmas-Møller da ganske ret i – i de første udspil til en fælles betænkning lagt op til en præcisering af det område, der nu giver anled-